

LABĘCI (11) ai

a jasne (w tym 2 r. błędne znakowanie).

sg m N łabęci (3). ◊ A łabęci (2). ◊ f N łabęciã (1). ◊ n N łabęci(e) (3). ◊ L łabęci(e)m (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w.

Przymiotnik od „łabęć”:

1. Pochodzący od łabędzia; przypisywany łabędziowi; *olorinus Mącz, Calep, Cn; cygneus Mącz, Cn* (10) : Holorina pluma, Lábęcie pierze. *Mącz* 157b, 76b [2 r.], 157b; Lábęcie ładło lice czyáci y zmárfki rościąga *SienLek* 80; *Calep* 728b.

W charakterystycznych połączeniach: *łabęcie gniazdo* (2), *pierze* (2), *sadło*.

Przysłowie: Bo chočiai w Lábęciem gniazdzye/ Czałem łzará gąlkę znydzye/ Nie pomoże iey nikąfká/Przedfię ząwždy gąlką gąfká. *RejPos* 0006; *RejZwierc* 220.

Wyrażenia »głos łabęci« = *głos iak piękny jak przedśmiertny śpiew łabędzia* (1): Do tego mi pomożcie/ o Boginie święte/ Szczęściąc przyiáźnią łwoią prace mé záczyćé. Wam wolno dác y niemym rybóm głos łabęci *KochMuza* 26.

»piosnka łabęcia [= *pożegnalna*]« (1): *Cygnea cantio, Piołnká łabęcia/ to yeft/ wielmi wdzięczna á miłá/ álbo ná oftátecznym pożegnaniu piesń á rzecz ku komu. Mącz* 76b.

2. Od nazwy gwiazdozbioru (1) : zaráz przy wadze włchodzi pól Korony. Y ogón Chyronówy. Kón zás o téy dobie Tonie/ á ogón ciągnie Lábęci przy łobie. *KochPhaen*.

HJ